

Chương 2

Buổi sáng sau tang lễ, Delaney ngủ dậy muộn và suýt chuồn khỏi buổi họp mặt của Hội Thiện nguyện Truly, một tổ chức thanh thiếu niên trong thị trấn. Nàng định dành cả buổi chiều để quanh quẩn gần nhà và ở bên mẹ trước khi gặp cô bạn thân Lisa Collins từ thời trung học vào buổi tối. Hai người dự định dành cả đêm ở bar Mort uống rượu margarita và tán gẫu.

Nhưng bà Gwen lại có kế hoạch khác dành cho Delaney. “Mẹ muốn con ở lại buổi họp mặt,” bà nói ngay khi nàng bước vào bếp, trông bà hết như một người mẫu ảnh trong chiếc váy lụa xanh. Trán bà hơi nhăn lại khi thoáng liếc qua giày của Delaney. “Chúng ta sắp trang bị cho sân thể thao của công viên Larkspur, và mẹ nghĩ con sẽ có những cách hay để giúp chúng ta gây quỹ.”

Delaney thấy thà nhai giấy thiếc còn hơn phải tham dự những buổi họp mặt tế nhạ của mẹ nàng. “Con bận rồi,” nàng nói dối, và phết đều mứt dâu lên một cái bánh nướng. Tuy đã hai mươi chín tuổi nhưng nàng vẫn không cho phép mình chủ tâm làm mẹ thất vọng.

“Bạn gì vậy?”

“Con đi gặp bạn rồi cùng ăn trưa.” Nàng tựa lưng vào chiếc kệ góc bằng gỗ anh đào và cắn miếng bánh.

Đuôi mắt bà Gwen khẽ nheo lại, “Con định vào thị trấn với bộ dạng như thế à?”

Delaney nhìn nhanh xuống chiếc áo len trắng ngắn tay của mình, cùng với chiếc quần soóc Jean màu đen, và đôi xăng đan to bản có đế cao su nhọn với quai hậu bằng da nhỏ nhắn, cầu kỳ. Nàng diện đồ không một lỗi, nhưng có thể đôi giày của nàng có chút khác biệt với chuẩn mực thường thấy ở cái thị trấn nhỏ này. Nàng chẳng quan tâm, nàng khoái chúng. “Con thích chứ con đang mang,” nàng nói, cảm giác như mình lại trở về thời chín tuổi. Nàng không thích cảm giác đó, nhưng nó khiến nàng nhớ tới lý do quan trọng nhất đã khiến nàng muốn rời khỏi Truly ngay lập tức vào buổi chiều sau khi công bố đi chúc của Henry.

“Mẹ con mình sẽ đi mua sắm vào tuần tới. Chúng ta sẽ lái xe tới khu Boise và dành cả ngày để mua sắm.” Bà Gwen mỉm cười với vẻ hào hứng thực sự. “Bây giờ con đã về nhà, chúng ta có thể đi ít nhất một lần mỗi tháng.”

Thì ra là vậy. Bà Gwen tưởng rằng Delaney sẽ về hẳn Truly sau cái chết của Henry. Nhưng Henry Shaw không phải là nguyên nhân duy nhất khiến Delaney buộc mình phải lánh xa Idaho.

“Con không cần gì cả, mẹ à,” nàng trả lời và ăn nốt bữa sáng của mình. Nếu ở lại thêm vài ngày nữa, nàng chắc rằng bà Gwen sẽ bảo nàng tới Liz Claiborne

và trở thành một thành viên đáng kính của hội Từ Thiện. Từ hồi nhỏ, nàng ăn mặc và sống theo cách mình không muốn để làm vui lòng cha mẹ. Nàng sẵn lòng làm tất cả để đạt thành tích cao ở trường học, và nàng chẳng bao giờ muốn phải cố gắng đến vậy chỉ để giành được vài lời có cánh trong sổ niên giám của nhà trường. Là con gái của thị trưởng, điều đó có nghĩa nàng phải hoàn hảo.

“Đôi giày đó chẳng phải bất tiện lắm sao?”

Delaney lắc đầu. “Con muốn biết thêm về vụ hỏa hoạn,” nàng nói, muốn chuyển chủ đề. Từ khi trở về Truly, nàng biết rất ít về những gì đã thực sự xảy ra vào cái đêm Henry qua đời. Mẹ nàng đã do dự khi đề cập đến chuyện đó, nhưng bây giờ đám tang đã xong, nàng lại cố ép mẹ cho biết thêm thông tin.

Bà Gwen thở dài và với lấy con dao cắt bơ mà Delaney đã dùng để phết mứt lên bánh. Gót giày màu xanh của bà kêu lách cách trên nền gạch đỏ khi bà đi đến bồn rửa bát. “Hiện tại mẹ cũng không biết nhiều hơn những gì mẹ đã nói khi gọi điện cho con vào thứ Hai tuần trước.” Bà đặt con dao xuống và nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ phía trên bồn rửa bát. “Henry ở trong nhà tạm và căn nhà bốc cháy. Canh sát trưởng Crow nói với mẹ đám cháy bắt đầu từ đồng vải vụn lau dầu lạnh mà ông ấy để gần cái lò sưởi cũ.” Giọng bà Gwen lạc đi khi cất lời.

Delaney tiến đến bên mẹ và vòng tay lên vai bà. Nàng nhìn ra ngoài sân sau, nơi cầu phao buộc tàu dập dềnh trên sóng nhẹ, và hỏi một câu mà nàng rất sợ phải nói ra, “Mẹ có biết liệu ông ấy có phải đau đớn nhiều không?”

“Mẹ không nghĩ vậy, nhưng nếu ông ấy phải chịu đau đớn thì mẹ cũng không muốn biết. Mẹ không biết ông ấy còn sống lâu không hay có thể Chúa nhân từ đã giải thoát cho ông trước khi ngọn lửa chạm tới thân thể. Mẹ không hỏi. Mọi thứ xảy ra tuần trước đã nặng nề quá sức rồi.” Bà dừng lại để lấy giọng. “Mẹ có nhiều chuyện phải làm và không muốn nghĩ về nó.”

Delaney nhìn mẹ nàng, và lần đầu tiên trong một khoảng thời gian rất dài, nàng cảm thấy sự gắn bó với người đàn bà đã sinh ra nàng. Họ rất khác nhau, nhưng trong hoàn cảnh này, hai người có cùng một tâm trạng. Bất kể những sai lầm của ông trước kia, cả hai đều yêu quý Henry Shaw.

“Con nghĩ rằng bạn mẹ sẽ hiểu nếu mẹ không tới buổi họp mặt hôm nay. Nếu mẹ muốn, con sẽ gọi cho họ giúp mẹ.”

Bà Gwen quay về phía Delaney và lắc đầu. “Mẹ có trách nhiệm, Laney à. Mẹ không muốn cuộc sống của mình ngừng lại mãi mãi.”

“Mãi mãi?” Henry mới mất chưa được một tuần, chôn cất chưa được hai bốn tiếng. Nàng buông tay khỏi vai mẹ, cảm thấy mối liên hệ giữa họ tan vỡ. “Con ra ngoài một lát,” nàng nói, và bước ra ngoài qua lối cửa sau trước khi biểu lộ sự thất vọng. Con gió nhẹ cuối buổi sáng xào xạc thổi qua cây dương đang run

rẫy, tiếng lá xì xào tràn ngập không trung thoảng mùi thơm gỗ thông. Nàng hít thật sâu và đi xuyên qua hành lang phía sau.

Thất vọng là từ thích hợp nhất để mô tả về gia đình của nàng. Họ coi trọng sĩ diện, vì thế, họ cảm thấy khổ sở khi làm người khác thất vọng. Trước đây khá lâu, nàng nhận ra mẹ nàng là một người nông cạn và hời hợt, để tâm đến vẻ ngoài nhiều hơn là thực chất. Và Delaney cũng thừa nhận rằng Henry là một người có tính đồng bóng vượt quá mức bình thường. Khi nàng cư xử đúng như ông mong đợi, thì ông là một người cha tuyệt vời. Ông dành thời gian của mình để đưa nàng và lũ bạn của nàng đi chèo thuyền hoặc cắm trại ở Sawtooths, nhưng gia đình Shaw đã trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc sống, và nàng luôn cảm thấy thất vọng khi mọi thứ, ngay cả tình yêu, đều có điều kiện kèm theo.

Delaney đi qua một cây thông Ponderosa cao vút rồi đến chỗ bầy chó đang chạy nhảy ở bên rìa bãi cỏ phía sau. Trên cửa chuồng chó có đóng hai tấm biển đồng ghi rõ hai con chó giống Weimaraners ở bên trong có tên là Duke và Dolores.

“Bọn mày phải không, lũ cún xinh đẹp?” nàng thì thầm, chạm vào chiếc mũi trơn mượt của chúng qua những mắt xích và nói chuyện như thể chúng là những con chó nhỏ nuôi trong phòng. Delaney yêu chó, và đã cùng lớn lên với thế hệ trước của Dolores và Duke, là Clark và Clara. Nhưng dạo gần đây, nàng chuyển chỗ thường xuyên tới mức không thể nuôi được một con thú cưng nào cả. “Thật tội cho bọn mày khi bị nhốt ở đây.” Lũ chó giống Weimaraners liếm ngón tay nàng, và nàng khuyu một bên gối xuống. Trông chúng có vẻ sạch sẽ và chắc chắn đã được huấn luyện cẩn thận, bởi vì chúng đã từng sống với Henry. “Tao biết cảm giác của bọn mày,” nàng nói. “Tao cũng từng bị giam hãm ở đây.” Duke rên rĩ thật đáng thương làm cho Delaney cũng thấy động lòng. “Được rồi, nhưng không được đi khỏi sân nhé,” nàng nói khi đứng lên.

Cánh cửa cũ mở toang và Duke và Dolores lao bắn về phía trước, vọt qua Delaney như hai vệt ánh sáng. “Khỉ thật, quay lại đây!” nàng kêu lên, xoay người lại và trong một thoáng chỉ còn kịp nhìn thấy hai cái đuôi ngắn lông lá khuất vào cánh rừng. Nàng suy tính về khả năng cứ để chúng đi với hy vọng chúng sẽ tự quay về. Sau đó, nàng nghĩ tới con đường quốc lộ cách nhà không đến một dặm.

Nàng túm lấy hai sợi dây buộc bằng da ở trong cũi và chạy theo chúng. Nàng không nghĩ là có thể bắt kịp lũ chó, nhưng cũng không muốn chúng gặp phải tai nạn trên đường quốc lộ “Duke! Dolores!” nàng vừa gọi vừa chạy nhanh hết sức, trong khi cố gắng giữ thăng bằng trên đôi xăng đan đế nhọn. “Ăn tối nào. Thịt bò này. Kibbles và Bits này.” Nàng đuổi theo lũ chó vào trong rừng, trên những con đường mòn mà nàng hay lang thang hồi còn bé. Bóng những cây thông lừng lững phủ lên nàng, những đám cây bụi quất vào cẳng chân và mắt cá nàng. Nàng bắt kịp lũ chó ở ngôi nhà cây mà Henry đã xây cho nàng lúc bé, nhưng

chúng vung ra khi nàng vừa định túm lấy vòng cổ chúng. “Sữa này - Xương này,” nàng gọi to khi đuổi theo chúng qua tảng đá Con Voi và lạch Huckleberry. Nàng có thể đã bỏ cuộc nếu hai con vật không giữ khoảng cách vừa phải, trên người nàng với một cự ly gần. Nàng đuổi theo chúng dưới những nhánh dương đang sà thấp và bị xây xát ở tay khi nhảy qua một cây thông bị đổ.

“Khỉ thật!” nàng lầm bầm khi xem xét vết xước. Duke và Dolores ngồi xôm, vẩy những chiếc đuôi ngắn lông lá và đợi nàng đến. “Lại đây!” nàng ra lệnh. Chúng cúi đầu xuống có vẻ phục tùng, nhưng ngay khi nàng bước tới, chúng lại nhảy lên và chạy mất. “Quay lại đây.” nàng đã định để chúng đi, nhưng sau đó chợt nhớ đến buổi họp mặt của Hội Thiện Nguyện Truly tại nhà mẹ nàng. Đuổi theo lũ chó ngốc nghếch qua cánh rừng xem ra còn thú vị hơn.

Nàng chạy theo chúng lên một ngọn đồi nhỏ và dừng lại gần một cây thông để lấy hơi. Nàng nhíu mày trong khi nhìn chăm chăm vào bãi cỏ phía trước, được chia thành những khoảnh nhỏ và không có cây cối gì khác. Một cái xe ủi đất và một máy xúc đậu gần chiếc xe tải lùn to lớn. Những vệt sơn phản quang màu cam đánh dấu mấy điểm trên khoảng đất bên cạnh rãnh thoát nước lớn, và Nick Allegrezza đứng giữa đồng hỗn độn bên cạnh chiếc Jeep Wrangler màu đen, Duke và Dolores nằm dưới chân anh.

Trái tim Delaney như bật ra khỏi lồng ngực. Nick là người duy nhất nàng hy vọng sẽ không đổi mặt trong chuyến về nhà ngắn ngủi này. Anh ta là nguyên nhân chính gây nên nỗi tủi hổ lớn nhất nàng phải ném trái trong cuộc đời mình. Nàng cố gắng kìm nén thôi thúc được xoay người quay trở lại con đường vừa này. Nick đã nhìn thấy và nàng không cách nào tránh mặt được nữa. Nàng đành bình tĩnh bước xuống đoạn dốc rồi đi về phía anh.

Anh mặc bộ đồ đã mặc ngày hôm qua, trong đám tang của Henry. Áo thun trắng, quần Levi's, khuyên tai vàng, nhưng hôm nay anh đã cạo râu và tóc cột đuôi ngựa. Trông anh như người mẫu trên pa nô quảng cáo, chẳng mặc gì ngoài chiếc quần Calvin's.

“Xin chào,” nàng gọi lớn. Anh không nói gì, chỉ đứng yên lặng ở chỗ cũ, ung dung cào bàn tay to bản lên đầu con Duke trong khi đôi mắt xám vẫn quan sát nàng. Nàng cố gắng trấn áp nỗi e sợ đang đè nặng lên mình khi chỉ còn cách anh vài bước. “Tôi đang đưa lũ chó của Henry đi dạo,” nàng nói, thêm một lần nữa đối diện với sự yên lặng, và ánh nhìn sâu thẳm, điềm tĩnh của anh. Trông anh cao hơn so với trong trí nhớ của nàng. Đầu nàng chỉ chạm đến ngang vai anh. Bộ ngực của anh trông rộng hơn. Các bắp thịt vòng to hơn. Lần cuối nàng đứng gần anh thế này, anh đã làm đảo lộn hoàn toàn cuộc sống của nàng và thay đổi nó mãi mãi. Nàng đã nghĩ rằng anh là một kỵ sĩ trong bộ áo giáp sáng loáng, lái một chiếc Mustang mòn vẹt. Nhưng nàng đã lầm.

Suốt cuộc đời nàng, anh là một điều cấm kỵ, và nàng bị hút vào anh như thiêu thân lao vào ánh đèn. Nàng đã là một cô gái luôn khao khát được tự do, và

tất cả những gì anh phải làm là ngoắc tay gọi nàng và chỉ thốt ra bốn từ một cách dứt khoát. Bốn từ khiêu khích từ đôi môi hư hỏng của anh. “Lại đây, thỏ hoang,” anh nói, và sâu thẳm trong linh hồn nàng đã trả lời rằng ‘vâng’. Như thể anh đã nhìn thấu tận tâm can, xuyên qua lớp vỏ bên ngoài, để nhận ra một Delaney đích thực. Nàng khi đó mười tám tuổi và còn rất ngây thơ. Nàng chưa bao giờ được tự do dang đôi cánh của mình, làm chủ hơi thở của mình, và Nick giống như một đợt ô xy trong lành ngấm thẳng vào tâm trí của nàng. Nhưng nàng đã phải trả giá cho điều đó.

“Bọn chúng không được ngoan như Clark và Clara lúc trước,” nàng tiếp tục, bỏ qua sự im lặng đầy vẻ dọa dẫm của anh.

Cuối cùng anh cũng lên tiếng, nhưng không phải những điều nàng hình dung. “Em đã làm gì mái tóc của mình vậy?”

Nàng chạm ngón tay lên những lọn tóc màu đỏ gợn sóng mềm mại. “Tôi thích như vậy.”

“Màu vàng sẽ khiến em đẹp hơn.”

Delaney buông tay, và nhìn xuống lỗ chó dưới chân Nick. “Tôi có hỏi ý kiến của anh đâu.”

“Em nên hỏi.”

Nàng thật sự thích mái tóc của mình, nhưng ngay cả khi không thích, nàng cũng không muốn tự trách mình. “Anh làm gì ở đây vậy?” nàng hỏi khi cúi người về phía trước và đóng dây buộc vào vòng cổ con Duke. “Cướp bóc à?”

“Không.” Anh đu đưa gót chân. “Anh không bao giờ cưỡng đoạt gì vào ngày Chủ nhật. Em sẽ an toàn.”

Nàng nhìn thẳng vào gương mặt u ám của anh. “Nhưng tang lễ là một cuộc chơi sòng phẳng, phải không?”

Một nếp nhăn hiện rõ trên trán anh. “Em đang nói về điều gì vậy?”

“Cô ả tóc vàng hôm qua ấy. Anh cư xử ở đám tang như thể trong một quán bar thoát y vậy. Như thể là bất kính và vụng về, Nick à. Cho dù là với anh.”

Vẻ khó chịu biến mất, nhường chỗ cho một nụ cười phóng túng. “Em ghen à?”

“Đừng tự đề cao bản thân như thế.”

“Muốn biết chi tiết không?”

Nàng đảo mắt. “Tha cho tôi đi.”

“Em chắc không? Đó là một chuyện khá hấp dẫn đấy.”

“Tôi nghĩ mình sẽ không cần biết làm gì.” Nàng vén một bên tóc lên phía sau tai, sau đó vươn người về phía con Dolores.

Trước khi nàng tóm được con chó, Nick với tay nắm lấy cổ tay nàng. “Chỗ này bị làm sao vậy?” anh hỏi và vuốt mu bàn tay nàng. Bàn tay của anh to lớn, ấm áp và đầy vết chai sần, rồi anh khẽ miết ngón tay cái theo vết xước trên tay nàng. Một cảm giác ngứa ran dễ chịu đột nhiên xuất hiện nơi ngón tay, sau đó lan ra khắp cánh tay nàng.

“Không có gì.” Nàng rút tay ra. “Tôi bị trầy khi leo qua một thân cây đổ.”

Anh nhìn thẳng vào mặt nàng. “Em đã trèo qua thân cây với đôi giày đó sao?”

Lần thứ hai trong vòng chưa đầy một giờ, đôi giày yêu thích của nàng bị châm biếm.

“Không có gì bất tiện với chúng cả.”

“Sẽ không, nếu em là một chuyên gia câu thúc tình dục.” Anh nhìn xuống người nàng, sau đó chậm chậm ngược lên. “Phải không?”

“Ồ đó mà mơ đi.” Nàng lại túm lấy Dolores, và lần này thì trông được dây vào cái vòng trên cổ nó. “Chả phải là một ý hay khi dùng roi da và dây xích.”

“Thật đáng tiếc.” Anh khoanh tay quanh ngực và tựa mông vào lớp chiếc xe Jeep. “Thứ gần với một chuyên gia câu thúc tình dục nhất mà Truly từng có là Wendy Weston, vô địch trói bò và lăn thùng toàn bang năm 1990.”

“Anh có đủ sức để cho hai người phụ nữ đá vào mông không?”

“Em có thể bắt tôi đi mà,” anh nói kèm theo nụ cười nhạo. “Em trông ngon lành hơn Wendy, và em có đôi giày rất hợp kiểu.”

“Cám ơn. Thật không may là chiều mai tôi sẽ đi khỏi đây.”

Trông anh có vẻ hơi ngạc nhiên khi nghe nàng trả lời. “Chuyến đi ngắn thế.”

Delaney nhún vai và kéo lũ chó về phía mình. “Tôi chẳng bao giờ có ý định ở đây lâu.” Nàng có thể sẽ không bao giờ còn gặp lại anh, và nàng để ánh mắt lướt mơn man trên những đường nét đa tình nơi khuôn mặt ngăm đen của anh. Anh quá đẹp nếu so với tính cách của mình, nhưng có thể anh không tội tệ như nàng đã ghi nhớ. Anh không đời nào có thể thành một người đàn ông tử tế, nhưng ít ra anh đã không nhắc nàng nhớ tới cái đêm nàng ngồi trên mui chiếc Mustang của anh. Đã mười năm trôi qua, và có thể anh đã quên. “Chào nhé, Nick,” nàng nói và lui về sau một bước.

Anh đưa hai ngón tay lên trán chào nàng một cách giấu cợt, và nàng quay trở lại con đường cũ, lồi theo lũ chó.

Trên đỉnh ngọn đồi nhỏ, nàng liếc lại phía sau một lần cuối, Nick đứng bên chiếc Jeep đúng chỗ nàng đã rời khỏi, cánh tay vòng quanh ngực, dõi theo nàng. Khi bước vào trong cánh rừng, nàng nhớ lại cô gái tóc vàng Nick đã nhặt được ở đám tang của Henry. Có thể anh ta đã chín chắn hơn, nhưng nàng dám cá rằng

cái thứ chảy trong huyết quản của anh ta không phải máu mà là ham muốn tình dục.

Duke và Dolores giật mạnh khiến Delaney phải ghi chặt tay. Nàng nghĩ về Henry và Nick rồi tự hỏi một lần nữa, rằng liệu Henry có đề cập đến con trai của ông trong bản di chúc. Nàng thắc mắc không biết họ đã từng hòa giải chưa, và nàng cũng băn khoăn không biết Henry để lại gì cho mình. Vài phút đầu, nàng nghĩ rằng đó là một món tiền. Nàng tưởng tượng ra mình sẽ làm gì với số tiền ấy. Trước tiên, nàng sẽ trả dứt tiền cho cái xe, sau đó, mua một đôi giày từ những tiệm như Bergdorf Goodman. Nàng chưa bao giờ có một đôi giày quá tám mươi đô la, mặc dù rất muốn.

Và biết đâu Henry để lại một khoản ‘kéch xù’?

Nàng sẽ mở thẩm mỹ viện của riêng mình. Điều đó là chắc chắn. Một thẩm mỹ viện hiện đại với nhiều gương, đá cẩm thạch và thép không gỉ. Nàng mơ về sự nghiệp của riêng mình trong một lúc, nhưng có hai điều cản trở. Thứ nhất, nàng không cảm thấy một thành phố khiến nàng muốn ở lại quá hai năm. Và thứ nữa, nàng không có vốn và cũng không có gì thế chấp để vay.

Delaney dừng lại trước cái cây đổ mà lúc trước nàng đã trèo qua. Duke và Dolores bắt đầu kéo nàng đi, nàng nắm chặt dây cổ của lũ chó và bị kéo đi vòng vòng một đoạn dài. Gót giày nàng chuệnh choạng trên đá, và ngón chân nàng vấy bẩn. Khi mệt mỏi xuyên qua mây bụi táo dại, nàng hình dung ra những loài côn trùng cắn và hút máu. Một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc xương sống, nàng buộc mình không được nghĩ đến nguy cơ mắc phải chứng sốt xuất huyết từ núi Rocky mà quay sang tưởng tượng về tiệm thẩm mỹ cao cấp của mình. Nàng sẽ khởi nghiệp với một cái tiệm có năm ghế, và thợ tạo mẫu tóc phải thuê chỗ ‘của nàng’ để hành nghề. Vì nàng không thích làm móng chân tay, nên sẽ thuê người làm việc đó. Nàng sẽ tập trung vào công việc mình yêu thích, cắt tóc, tâm tình, và pha cà phê phục vụ khách. Nàng dự định thu mỗi người chừng hai mươi lăm đô la cho việc cắt tóc và sấy khô. Chỉ là hạ giá ban đầu, và một khi đã có cơ sở khách hàng vững chắc, nàng sẽ tăng giá dần dần.

Chúa phù hộ nước Mỹ và hệ thống thị trường tự do nơi mọi người có quyền mua những gì họ muốn. Ý nghĩ đó đưa nàng quay về với Henry và bản di chúc của ông. Càng nghĩ về chuyện mở thẩm mỹ viện của riêng mình, nàng càng không chắc rằng ông có để lại tiền cho nàng hay không. Có thể, ông đã để lại cho nàng thứ mà ông biết rằng nàng không muốn.

Khi Delaney cẩn thận băng qua lạch Huckleberry, hai con chó nhảy xuống và làm bắn lên người nàng những giọt nước giá buốt. Henry có thể để lại cho nàng một thứ gì đó không hay ho lắm để hành hạ tâm trí nàng. Thứ gì đó đại loại như bầy chó giống Weimaraner ngỗ ngược.

Khu thị tứ của Truly có hai cửa hàng tạp hóa, ba nhà hàng, bốn quán bar và một chót đèn giao thông mới lắp. Bãi chiếu phim Valley View đã sập tiệm năm năm trước vì kinh doanh khó khăn, và một trong số hai tiệm thẩm mỹ duy nhất, Gloria's: Tiệm Cắt tóc, đã đóng cửa tháng trước vì cái chết bất ngờ của Gloria. Người phụ nữ nặng đến tạ rưỡi ấy đã lên cơn đau tim nghiêm trọng khi đang gội đầu và uốn tóc cho bà Hillard. Bà Hillard tội nghiệp đến giờ vẫn còn mơ thấy ác mộng vì chuyện đó.

Tòa án cũ nằm cạnh đồn cảnh sát và tòa nhà của hạt kiểm lâm. Ba nhà thờ tranh giành con chiên của nhau, dòng Mormon, Công giáo, và nhà thờ Cơ đốc Phục Lâm. Một bệnh viện mới được xây cạnh trường phổ thông trung học và trung học cơ sở, nhưng nổi tiếng nhất trong thị trấn là quán rượu Mort, nằm trong khu quy hoạch cũ của Truly, trên phố Main, giữa Value Hardware và nhà hàng Panda.

Mort không chỉ là một chỗ chuyên để say sưa chè chén. Nó là một quán rượu lừng danh, nổi tiếng với bia Coors mát lạnh và một dãy sừng hươu. Những chiếc sừng hươu, nai linh dương, nai sừng tấm trang trí cho bức tường phía trên quầy rượu, những cái gác tuyệt đẹp của chúng được tô điểm thêm bằng đám nội y sặc sỡ sắc màu. Áo tắm. Quần xi líp. Quần lọt khe... Đủ màu sắc, được bọn say xin ký tên và để ngày tháng rồi tặng lại. Vài năm trước, chủ quán đã đóng đinh treo một cái đầu thỏ có sừng cạnh cái gác nai, nhưng không một người đàn bà kiêu hãnh nào, dù say hay tỉnh, lại muốn quần lót của cô ta treo trên cái thứ trông có vẻ ngu ngốc như thế. Cái đầu đó nhanh chóng được đưa vào phòng trong để treo trên máy bắn đạn.

Delaney chưa bao giờ tới quán Mort. Mười năm trước nàng còn quá trẻ. Bây giờ, trong lúc nhấm nháp rượu margaritas trong một gian phòng hướng ra sau quán, nàng chột bắn khoả về sức hấp dẫn của nơi này. Ngoại trừ bức tường trên quầy rượu, Mort cũng giống như hàng trăm quán bar khác ở hàng trăm thị trấn nhỏ khác. Ánh sáng mờ mờ, máy hát đều đều, và mùi bia rượu, thuốc lá ngấm vào mọi thứ. Trang phục của nàng rất bình thường, Delaney cảm thấy hoàn toàn tự nhiên trong chiếc quần jean và áo thun ngắn tay hiệu Mossimo.

“Cậu đã từng tặng lại đồ lót của mình chưa?” nàng hỏi Lisa lúc đó đang ngồi bên đối diện của bộ bàn ghế bằng nhựa vinyl xanh. Mới vài phút gặp lại bạn cũ, cả hai đã trò chuyện bình thường, như thể họ chưa bao giờ xa nhau.

“Đó không phải là điều tớ muốn nhắc lại,” Lisa trả lời, đôi mắt xanh lục ánh lên chút hài hước. Lisa cười rất thoải mái, và chính tiếng cười đó đã làm họ thân nhau từ hồi học lớp bốn. Lisa là người vô tư lự, mái tóc đen luôn buộc thành cái

đuôi ngựa xộc xệch. Delaney thì có chỏn chu hơn, mái tóc vàng của nàng được uốn thành từng lọn hoàn hảo. Lisa là một người tự do. Delaney thì đang trông chờ được tự do. Hai người có cùng sở thích âm nhạc và phim ảnh, thích tranh luận với nhau như chị em hàng giờ liền. Họ luôn bổ sung cho nhau.

Sau khi tốt nghiệp phổ thông, Lisa học tiếp để lấy tấm bằng trang trí nội thất. Cô sống ở Boise tám năm, làm việc cho một công ty thiết kế, nơi cô làm tất cả mọi việc mà chẳng hề được ghi nhận. Hai năm trước, cô nghỉ việc và trở về Truly. Bây giờ, nhờ sự hỗ trợ của máy vi tính và modem, cô điều hành công việc thiết kế của mình ở nhà.

Delaney nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp và đuôi tóc rối của bạn mình. Lisa trông thông minh và cuốn hút, nhưng tóc của Delaney vẫn đẹp hơn. Nếu nàng lưu lại thị trấn lâu hơn, nàng sẽ tóm lấy cô bạn mà thay đổi kiểu tóc để tạo điểm nhấn cho đôi mắt, sau đó có thể nhuộm vài vệt sáng màu ôm quanh mặt.

“Mẹ cậu nói với tớ rằng cậu là thợ trang điểm ở Scottsdale. Bà ấy nói cậu có những khách hàng nổi tiếng.”

Delaney không tỏ ra ngạc nhiên về sự thêm thắt của mẹ và nhấp một ngụm margaritas. Gwen ghét công việc của Delaney, có lẽ do nó khiến bà nhớ lại cuộc sống của họ trước khi có Henry - một cuộc sống Delaney không được phép nhắc đến, khi Gwen làm đầu cho những vũ công thoát y của Vegas. Nhưng Delaney khác hẳn mẹ mình. Nàng thích công việc trong tiệm uốn tóc. Phải mất nhiều năm nàng mới khám phá ra sở thích của mình. Nàng yêu những cảm giác rõ ràng, mùi vị của Paul Mitchell, và món thù lao của những khách hàng khi đã hoàn toàn hài lòng. Chẳng có gì sai quấy khi nàng trở thành một tay kéo bậc thầy. “Tớ tạo mẫu tóc trong một mỹ viện ở Scottsdale, nhưng sống ở Phoenix,” nàng nói và ném chút muối còn vương lại ở môi trên. “Tớ thích nghề này, nhưng mẹ tớ thì lại xấu hổ vì cái nghề mưu sinh của tớ. Người ta sẽ xem như tớ là một ả điếm hay thứ gì đó tương tự.” Nàng nhún vai. “Tớ không trang điểm vì thời gian không cho phép, nhưng đã từng tỉa tóc cho Ed McMahon một lần.”

“Cậu là chuyên viên thẩm mỹ?” Lisa cười phá lên. “Tuyệt thật. Helen Markham cũng có một thẩm mỹ viện ở hẻm Fireweed.”

“Cậu đùa à? Tớ mới gặp Helen hôm qua. Tóc cô ả nhìn như đồng phân ấy.”

“Tớ có nói là cô ả giỏi đâu.”

“Ừ, tớ thì giỏi,” Delaney nói, cuối cùng cũng tìm ra một điểm vượt trội của mình so với đối thủ cũ.

Một cô tiếp viên tiến đến và đặt thêm hai cốc margaritas lên bàn. “Quý ông đằng kia,” cô phục vụ lên tiếng, chỉ tay về phía quầy rượu, “muốn mời quý vị thêm hai cốc.”

Delaney liếc sang nhìn và nhận ra đó là bạn của Henry. “Nói với ông ấy rằng chúng tôi cảm ơn,” nàng nói và nhìn tiếp viên rời đi. Nàng không phải trả tiền nước kể từ lúc mới bước chân vào quán Mort. Người đàn ông mà nàng mơ hồ nhớ lại đã gặp từ hồi còn trẻ luôn thanh toán cho những ly rượu được chuyển đến bàn nàng. Nàng đã được mời tới cốc thứ ba và không khéo say ngất ngư mất.

“Còn nhớ lúc cậu bắt gặp Helen và Tommy làm chuyện đó ở phía sau quán Vista Cruiser của mẹ anh ta chứ?” Lisa hỏi, bắt đầu trông có vẻ như hơi dờ dẩn.

“Đương nhiên tớ nhớ. Hắn ta đã nói với tớ rằng sẽ đi xem chiếu bóng với mấy đứa bạn.” Nàng uống cạn cốc rượu và với lấy cốc thứ ba. “Tớ quyết định sẽ khiến hắn ta ngạc nhiên. Và tớ đã làm được thế thật.”

Lisa cười lớn và đặt cốc rượu xuống. “Buồn cười thật.”

Delaney cười hưởng ứng cô bạn. “Nhưng lúc đó thì chẳng buồn cười tí nào. Bị Helen Schnupp, hay bất kỳ đứa con gái nào, nâng mất người bạn trai đầu tiên của mình thì đúng là chó thật.”

“Ừ, nhưng cô ả đã gia ân cho cậu đấy chứ. Tommy giờ thành một kẻ ăn bám thực sự. Hắn chỉ làm đủ để nhận trợ cấp thất nghiệp. Phần lớn là Helen chu cấp cho hai đứa con của hắn.”

“Hắn trông ra sao?” Delaney hỏi, chuyển đến đề tài quan trọng.

“Vẫn còn có vẻ ngon lành lắm.”

“Khỉ thật.” Nàng đã khắp khờ chờ nghe mô tả chí ít là về vẻ bề rạc hay gì đó. “Còn gã bạn của Tommy là ai nhỉ? Cậu có nhớ không? Hắn luôn đội cái mũ bóng chày John Deere, và cậu thì cứ lao vào hắn như phát cuồng ấy.”

Trán Lisa nhăn lại. “Jim Bushyhead.”

Delaney bẻ khớp ngón tay. “Đúng rồi. Cậu hẹn hò với hắn một thời gian, nhưng rồi hắn đã đá cậu vì cái cô ả có ria mép và bộ ngực to.”

“Tina Uberanga. Con nhỏ đó là người Basque lai Ý... một kẻ đáng khinh bỉ.”

“Tớ nhớ là suốt một thời gian rất lâu sau đó cậu vẫn còn yêu hắn đến chết đi được.”

“Không, làm gì có.”

“Có mà, đúng thế đấy. Chúng ta đã từng lái xe qua nhà hắn ít nhất năm lần mỗi ngày.”

“Không thể nào.”

Lại thêm hai cốc rượu xuất hiện, được mời bởi một người bạn khác của Henry. Delaney vẫy tay cảm ơn và quay lại với bạn của mình. Họ tiếp tục cuộc chuyện vãn với rượu margaritas miễn phí được cung cấp vô hạn. Lúc chín rưỡi, Delaney nhìn đồng hồ. Nàng không nhớ đã uống bao nhiêu ly, và hai bên má đã

bắt đầu hơi tê. “Tớ không cho là bây giờ Truly đã có dịch vụ taxi.” Nếu ngưng uống ngay bây giờ, nàng sẽ có hơn ba giờ đồng hồ để tỉnh rượu trước khi quán đóng cửa và nàng phải lái xe về nhà.

“Chưa có đâu. Tuy vậy cuối cùng thì ở đây cũng có trạm xăng với một siêu thị nhỏ. Nhưng đóng cửa lúc mười một giờ đêm.” Cô xĩa một ngón tay về phía Delaney và bảo, “Cậu không biết là cậu may mắn tới chừng nào đâu khi sống trong thành phố lớn với siêu thị Circle K. Ở quanh đây thì cậu đừng hòng mua được một gói Ding Dong hay ổ bánh phô mai thịt nguội lúc hai giờ sáng.”

“Cậu say rồi hả?”

Lisa ngả người về phía trước và thú nhận, “Phải, và đoán tiếp xem còn gì nữa? Tớ chuẩn bị lập gia đình.”

“Cái gì?” Delaney lấp bắp. “Cậu sắp cưới mà chờ tới lúc này mới nói với tớ?”

“À, bọn tớ định không nói với ai một thời gian. Anh ấy muốn nói với con gái anh ấy trước, trước khi tất cả cùng biết. Nhưng nó đang ở Washington với mẹ cho đến tuần sau.”

“Ai thế? Thằng cha nào may mắn vậy?”

Lisa nhìn thẳng vào mắt bạn và trả lời, “Louie Allegrezza.”

Delaney chớp chớp mắt và cười rữ rươi. “Tin tốt lành thật.”

“Tớ rất nghiêm túc đấy.”

“Louie khùng.” Nàng vừa cười vừa lắc đầu. “Cậu véo vào chân tớ cái xem nào.”

“Không cần. Bọn tớ mới gặp nhau tám tháng. Tuần trước, anh ấy cầu hôn và dĩ nhiên tớ đồng ý. Bọn tớ sẽ cưới vào ngày mười lăm tháng Mười một.”

“Anh trai của Nick ư?” Tiếng cười của nàng tắt ngấm.

“Cậu nghiêm túc đấy hả?”

“Rất nghiêm túc, nhưng bọn tớ không thể thông báo với ai trước khi anh ấy nói chuyện với Sophie.”

“Sophie?”

“Là con gái của anh ấy với người vợ trước. Sophie mười ba tuổi và là con gái rượu của anh ấy. Anh ấy tin rằng nếu nói cho Sophie biết khi nó quay lại, nó sẽ có gần sáu tháng để làm quen với ý nghĩ này.”

“Louie khùng,” Delaney lặp lại, sững sờ. “Không phải anh ta đang trong tù sao?”

“Không. Anh ấy không còn làm những chuyện trái khoáy nữa.” Cô dừng một lúc và lắc đầu. “Ngoài ra, anh ấy không phải là loại điên khùng.”

Delaney tự hỏi không biết có phải bạn mình đã đánh rơi ký ức về mười năm qua và mất trí không. “Lisa, anh ta đã ăn cắp một chiếc xe hơi lớp năm.”

“Không, hồi đó chúng ta học lớp năm, còn anh ấy học lớp chín, và nói một cách công bằng, anh ấy đang trên đường mang trả lại nó thì đâm vào lề đường và bị kẹt cứng vào cái ghế băng ngay tại Value Drug.” Lisa nhún vai. “Thậm chí anh ấy có thể còn không bị tóm nếu không đánh tay lái để tránh con chó của nhà Olsens tên là Buckley.”

Delaney chớp mắt để trấn tĩnh lại. “Cậu đổ lỗi cho Buckley?”

“Con chó đó luôn luôn chạy lung tung.”

Mọi con chó ở Truly đều chạy lung tung. “Tớ không thể tin rằng cậu lại đổ lỗi cho Buckley tội nghiệp. Cậu đã yêu rồi.”

Lisa mỉm cười. “Đúng thế, chẳng phải là cậu cũng cảm thấy như thế khi yêu hay sao, rằng cậu muốn chui vào tận tâm can người đàn ông và ở lại đấy mãi hay sao?”

“Thỉnh thoảng,” Delaney thú nhận, cảm thấy hơi ganh tị với bạn mình. “Nhưng sau một lúc thì tớ cũng áp chế được nó.”

“Thật tệ là cậu lại sống ở quá xa, tớ muốn cậu có mặt trong lễ cưới. Cậu còn nhớ là chúng ta đã luôn luôn trở thành phù dâu của nhau chứ?”

“Ừ,” Delaney thở dài. “Tớ đã từng định lấy Jon Cryer, còn cậu thì lấy Andrew McCarthy.”

““Xinh đẹp trong váy cưới hồng’.” Lisa cũng thở dài. “Một bộ phim tuyệt vời. Cậu có nhớ đã bao nhiêu lần bọn mình ngồi xem và khóc khi Andrew McCarthy ruồng bỏ Molly Ringwald vì cô ấy làm đường lạc lối không?”

“Chắc phải đến trăm lần. Nghĩ lại lúc...” nàng bắt đầu nhưng giọng nhân viên phục vụ vang lên ngắt lời nàng.

“Sắp đóng cửa,” anh ta thông báo.

Delaney nhìn đồng hồ một lần nữa. “Đóng cửa? Chưa tới mười giờ mà.”

“Hôm nay là Chủ nhật,” Lisa nhắc bạn. “Quán đóng cửa lúc mười giờ vào ngày Chủ nhật.”

“Bọn mình đều say quá không thể lái xe được.” Delaney lo lắng. “Làm sao về nhà bây giờ?”

“Louie sẽ đến đón tớ vì anh ấy biết hễ có rượu vào là tớ rất hứng và nghĩ rằng anh ấy sắp gặp may rồi. Tớ chắc là anh ấy cũng sẽ đưa cậu về nhà.”

Nàng hình dung ra khuôn mặt sợ hãi của mẹ đang nhòm ra ngoài cửa sổ, Louie Allegrrezza điên loạn thì đang cho xe chồm lên lối vào nhà. Delaney khẽ cười với ý tưởng đó, và biết rằng mình vẫn còn hơi say. “Nếu cậu không nghĩ rằng anh ấy sẽ thấy phiền.”

Nhưng năm phút sau, người lao vào quán như thể anh ta sở hữu nó lại không phải là Louie. Đó là Nick. Anh quán một chiếc choàng len bên ngoài áo thun. Anh không cài khuy, đuôi áo thò ra hai bên hông. Delaney ngả người thấp xuống ghế. Dù có say ngất ngư hay mới hơi ngây ngây, nàng cũng không có hứng muốn gặp anh. Lúc gặp nhau hôm trước anh không nhắc gì đến quá khứ của họ nhưng nàng không tin là anh sẽ tiếp tục như vậy.

“Nick!” Lisa vẫy tay gọi với qua quầy rượu. “Louie đâu rồi?”

Anh ta nhìn vào chỗ Lisa, sau đó ánh mắt chuyển hướng bám chặt lấy Delaney. “Sophie gọi điện, nó đang lo lắng gì đó,” anh giải thích, tiến đến đứng cạnh bàn. Anh ngừng lại, sau đó chuyển sự chú ý sang bà chị dâu tương lai của mình.

“Anh ấy nhờ tôi đến đón chị.”

Lisa rời khỏi chỗ ngồi và đứng lên. “Anh có thể đưa Delaney về nhà không?”

“Không sao đâu,” Delaney nhanh chóng khẳng định với họ. Nàng cầm chiếc túi len và đứng lên. “Tôi có thể tự về.” Căn phòng dường như hơi chao đảo, và nàng chống một tay lên bức tường bên cạnh. “Tôi không nghĩ là mình say.”

Khóe miệng Nick khẽ nhếch lên. “Em say rồi.”

“Chỉ là tôi đứng dậy hơi nhanh thôi,” nàng nói và cho tay vào chiếc túi màu quả đào, tìm một đồng xu lẻ. Nàng cần phải gọi cho mẹ. Nàng thật sự không mong chờ điều đó, nhưng nếu nàng cho rằng mẹ mình sẽ sợ hãi khi gặp Louie, thì trông thấy Nick sẽ khiến bà chết khiếp.

“Cậu không lái xe nổi đâu,” Lisa khẳng định.

“Tôi không... n...a...à...y!” nàng gọi to sau lưng Nick khi thấy anh đi xuyên qua quầy với cái túi của nàng. Những người đàn ông khác có thể sẽ cảm thấy hơi mất thể diện nếu cầm một cái túi màu hồng của phụ nữ trong tay, nhưng Nick thì không.

Nàng và Lisa theo sau anh ra khỏi cửa rồi tiến vào màn đêm. Nàng mong rằng mẹ mình đã ngủ say trên giường. “Khí thật, trời lạnh quá,” nàng lầm bầm, hơi lạnh của núi thấm vào từng lỗ chân lông. Vòng tay quanh ngực, nàng gàn như chạy dọc theo lối ra để bắt kịp những bước dài của Nick. Nàng không còn quen với những buổi đêm hè trong vùng núi non Idaho. Ở Phoenix, nhiệt độ vào khoảng ba mươi lăm - chứ không phải mười hai - và nàng chỉ muốn quay về đó ngay bây giờ.

“Đâu lạnh đến mức đó,” Lisa phản đối khi họ đi ngang qua chiếc xe Miata màu vàng của Delaney đậu gần lề đường. “Cậu trở nên yếu đuối thế.”

“Cậu còn yếu đuối hơn cả tớ nữa. Cậu luôn như vậy. Còn nhớ khi cậu ngã khỏi thanh chắn hồi lớp sáu và khóc hét ba giờ đồng hồ chứ?”

“Lúc đó tớ bị đau chỗ xương cụt.”

Họ dừng lại ngay chiếc xe Jeep đen của Nick. “Có đau lắm đâu,” nàng giễu. “Chẳng qua là cậu quá yếu đuối thôi.”

“Ít ra tớ cũng không khóc như trẻ con khi phải mổ ếch hồi học trung học.”

“Tớ bị ruột ếch dính lên tóc,” Delaney chữa thẹn. “Ai mà chẳng khóc khi ruột ếch văng lên tóc chứ.”

“Lạy chúa tôi.” Nick thở dài như một ông thầy tu mệt mỏi và mở cửa. “Tôi đã làm gì để phải chịu cảnh này?”

Lisa gập chiếc ghế về phía trước. “Chắc là một điều gì đó thật xấu xa,” nàng nói và leo ra chỗ ngồi đằng sau.

Nick cười phá lên và chèn tấm dựa lưng vào chỗ ngồi của Delaney. Giống như một quý ông thực thụ, anh mở cửa chờ nàng. Nàng biết rằng mình đã say, khả năng suy xét có giảm đi, nhưng có thể anh ta đã thay đổi. Nàng nhìn anh trong bóng đêm, chỉ nửa dưới khuôn mặt phản chiếu bởi ánh đèn đường. Nàng biết anh có thể quyến rũ bất cứ ai mà anh muốn, và cũng có vài lần trong đời nàng, anh ta đã đột nhiên tử tế với nàng. Giống như hồi lớp bốn, khi nàng ra khỏi chợ với hàng đồng kẹo Trident và phát hiện một bánh xe đạp bị non hơi. Nick đã nhất định dong nó về nhà giùm nàng. Anh chia kẹo của mình cho nàng, và nàng cũng đưa lại cho anh ít kẹo sing gum của mình. Có thể anh đã thực sự thay đổi và ‘trở thành’ một người đàn ông tử tế. “Cám ơn đã đưa tôi về nhà, Nick.” Hoặc có thể may mắn hơn thế, anh đã quên cái đêm tồi tệ nhất trong cuộc đời nàng. Có thể anh đã quên rằng nàng đã từng ném mình vào vòng tay anh.

“Lúc nào cũng sẵn lòng.” Một nụ cười hiện trên khuôn miệng đa tình của anh và anh đưa ví lại cho nàng. “Thỏ hoang.”